

НІНА

З англійської переклав Євген ЛЕВЧЕНКО

Після любовців Нолан знову захотів випити. Він намацав пляшку коло ліжка, схопив її спітнілою рукою і тремтячими пальцями витяг корок. Усе його тіло вкрилося холодним потом. Цікаво, подумав Нолан, невже у нього почалася лихоманка. Та коли міцний, пекучий ром опалив його шлунок, він зрозумів істину. Причиною цього була Ніна. Нолан повернувся і глянув на дівчину, що лежала поряд з ним. Вона дивилася на нього з півтемряви, не моргаючи розкосими очима понад випнутими вилиццями.

Її худорляве, коричневе тіло простяглося на ліжку розслаблене і нерухоме. Важко було повірити, що усього лише декілька хвилин тому це ж саме тіло вигиналося, звивалося кільцями від ненаситної пристрасті. Вона стискала і обіймала його доти, поки він вичерпав свої сили і втопився.

Він простягнув їй пляшку.

— Вип'єш?

Вона похитала головою, очі в неї були затуманені і безвиразні. І тут Нолан згадав, що вона не говорить по-англійськи. Він підняв пляшку і ковтнув ще раз, проклинаючи себе за свою помилку. А те, що зробив помилку, він зрозумів тепер, проте Дарлен не зможе цього зрозуміти. Сидячи в затишній кімнаті в Трентоні, вона так і не змогла зрозуміти, що йому довелося пережити заради неї та маленького Роббі, Роберта Еммета Нолана другого, віком дев'яти місяців, його сина, якого він ніколи не бачив. Ось чому він поступив на цю роботу після того, як підписав з компанією річний контракт. Платня була достатня для того, щоб Дарлен не бідувала, й вони навіть могли б упоратися з труднощами і після закінчення контракту. Вона не могла поїхати з ним, бо була вагітна. Тому він поїхав один, гадаючи, що робота буде не пітна.

Не пітна. Смішно. З того часу як він прибув сюди, йому доводилося працювати до сьомого поту. Обхід плантацій на світанку, цілий день завантаження суден. Писанина тоді, коли над його бунгало спадала ніч, яка відрізала його від зовнішнього світу темною стіною тропічних джунглів. А ночами було шумно: гуділа сила-силенна комах, ревіли каймани, хрюкали дикі свині, безперервно базікали мавпи, яких переривали час від часу пронизливі крики мільйона дурноверхих птахів.

Тому він почав пити. Спочатку пив добре віскі зі складу компанії, потім контрабандний джин невисокого гатунку, а ось тепер дешевий ром.

Він поставив порожню пляшку і відразу почув шум, якого більш за все боявся,— безперервний гуркіт барабанів, що долинав від хатин, які скупчилися унизу біля берега річки. Сердешні бідолаги знову взяли за своє.

Не дивно, що йому доводилося щодень підганяти їх, аби вони виконали уставлену компанією норму. Дивно було те, що вони взагалі спроможні були щось робити після нічного завивання під стукіт барабанів.

Звичайно, підганяв їх, власне, Мойзес. Нолан не міг навіть як слід їх вишпетити, бо вони були настільки тупі, що не розуміли елементарної англійської мови.

Так само, як Ніна.

Нолан знову кинув погляд на дівчину, яка лежала поряд з ним на ліжку, мовчазна і пересичена. Вона не пітніла, її шкіра була на диво холодна, а очі зберігали таємницю.

Саме цю таємницю вперше відчув Нолан, коли помітив, як вона пильно позирала на нього з-за огорожі три дні тому. Спочатку він подумав, що вона з людей компанії,— чиясь дружина, донька, сестра. Того ж дня, повертаючись у своє бунгало, він знову помітив її, вона стояла на краю галявини, пильно дивлячись на нього. Тому він спитав у Мойзеса, хто ця

дівчина, але Мойзес не знав. Очевидно, вона прибула сюди лише кілька днів тому на жалюгідному катамарані, який спустився униз по річці серед буйних хащів джунглів, що простяглися на тисячу миль навколо.

Вона не володіла англійською мовою і, за словами Мойзеса, не говорила ні по-іспанськи, ні по-португальськи. Вона й не намагалася з кимось спілкуватися, трималась окремо, спала у катамарані, що стояв причалений до протилежного берега річки. Дівчина навіть не наважувалася піти удень в крамницю компанії, аби купити собі харчі.

— *Indio*,— говорив Мойзес з презирством людини, в жилах якої тече десять відсотків крові гордого конкістадора. — Хто може зрозуміти норів дикунів,— він знизав плечима.

Нолан теж знизав плечима і геть-чисто викинув Ніну з голови. Але тієї ночі, лягаючи спати під гуркіт барабанів, він знову подумав про неї і відчув хвилюючу сверблячку у крижах.

Вона прийшла до нього, наче скоряючись його мовчазному заклику, з'явилася, наче коричнева примара, що вислизнула з нічної темряви. Вона зайшла тихо, швидко скинула свій нехитрий одяг, пішла по кімнаті і зупинилася коло ліжка, пильно дивлячись на нього. Потім опустилася на його голе тіло і палко обхопила його стегна. Сверблячка у крижах Нолана стала нестерпна, а стукіт у скронях цілковито забив гуркіт барабанів.

Вранці вона пішла, а наступної ночі прийшла знову. Саме тоді він назвав її Ніною — це було не її ім'я, проте Нолан відчув потребу якось ототожнити цю незнайому з широким ротом та рожевим язиком дівчину, яка угамувала через нього свою спрагу, водночас поступаючись його наполегливим бажанням. В той же час її шипляче дихання неприємно вражало його слух. Вона знову зникла, коли ще Нолан спав, і він не бачив її цілий день. Проте іноді у нього з'являлось відчуття, що вона потай стежить за ним, і якийсь незрозумілий холод, наче невідступна тінь, охоплював його, і він уже знав, що в цю ніч вона знову прийде до нього.

Зараз вона спала, незважаючи на стукіт барабанів, що долинав звіддалік. Вона дрімала, наче насичена тварина, не чуючи барабанів, не відчуваючи його присутності. Нолан здригнувся. Тварина — ось хто вона! Поки вона спала, її гнучке тіло незвичайно витягнулося, а широкий рот ще більше підкреслював її потворне обличчя. Як він міг зв'язатися з такою тварюкою? Нолан огидливо відвернувся.

Ну, тепер скінчено, раз і назавжди. Сьогодні з Белему прийшла звістка: Дарлен і Роббі прибули на кораблі і готові вилетіти у Манаос. Завтра вранці він зустрінеться з ними і привезе їх сюди. Проте його мучили докори сумління. Останні три місяці до кінця року їм доведеться провести в цій забутій Богом глушині, але Дарлен наполягала на своєму.

І вона мала слухність. Тепер Нолан зрозумів це. Вони відтепер будуть разом, це допоможе йому вистояти, і тоді йому не потрібні будуть ні пляшка рому, ані Ніна. Нолан ліг горілиць і хотів заснути, намагаючись забути про барабани і темну постать, що лежала поряд з ним. До світанку залишилось декілька годин, подумав він. А вранці кошмар скінчиться.

Подорож у Манаос була тяжка, проте вона щасливо завершилася в обіймах Дарлен. Вона була ще гарніша, а волосся біліше, ніж він пам'ятав, ще ніжніша і люблячіша, ніж він знав її. Нолан зрозумів, що ця зустріч дала йому душевний спокій. Звичайно, в їхньому спільному житті не було ні жадібних, похитливих пестошів Ніни, ані диких нічних оргій. Але не це було важливо. Головне — вони були нарешті разом. Вони двоє і Роббі. А Роббі був чудовий. Нолан навіть не гадав, яку гаму почуттів викличе у нього ця зустріч. Тепер, після довгої мандрівки на моторному човні він стояв біля дитячого ліжечка у другій спальні і з неприхованою гордістю дивився на сина.

— Він — чудовий, чи не так? — сказала Дарлен. — Твоя копія.

— Ти перебільшуєш,— посміхнувся Нолан. Проте він був дуже задоволений. І коли крихітна рожева ручка дитини простяглася й торкнулася його пальців, по його тілу пройшла дрож.

Дарлен охнула. Нолан глянув на неї.

— Нічого. — Дарлен пильно дивилась мимо нього. — Мені здалося, хтось стоїть за вікном.

Нолан простежив за її поглядом.

— Там нікого нема. — Він підійшов до вікна і оглянув галявину. — Ні душі.

Дарлен провела рукою по очах.

— Напевно, я просто втомилася,— сказала вона. — Довга подорож...

Нолан пригорнув її до себе.

— Чому б тобі не лягти? Мама Долорес зможе доглянути Роббі.

Дарлен вагалась.

— Ти упевнений, що вона знає, що робити?

— Про що ти говориш! — засміявся Нолан. — Недарма її звать мамою. У неї десять своїх власних дітей. Зараз вона на кухні. Готує для Роббі дитячу суміш. Я приведу її.

Дарлен пішла в спальню відпочити, а мама Долорес взяла на себе піклування за Роббі. Нолан тим часом подався, як звичайно, оглянути поля.

Спека була така нестерпна, що Нолан навіть не міг пригадати подібної за весь час свого перебування тут. Навіть Мойзес жадібно ловив повітря ротом, коли вів джип по нерівній дорозі, пильно вдивляючись у мерехтливу імлу.

Нолан витер лоба. Можливо, він занадто поспішив привезти сюди Дарлен і дитину, але чоловік мав право бачити свого сина. Через декілька місяців вони назавжди пойдуть з цієї душоубки. Не варто розстроюватись. Все буде гаразд. Та коли він повернувся увечері в бунгало, мама Долорес зустріла його біля дверей з тривожним виразом на обличчі.

— Що трапилось? — спитав Нолан. — Що-небудь з Роббі?

Мама похитала головою.

— Він спить, наче ангел,— пробурмотіла вона. — Але сеньйора...

Дарлен лежала в їхній кімнаті на ліжку. Вона вся тремтіла, очі були заплющені, голова металася на подушці. Навіть тоді, коли Нолан торкнувся долонею до її лоба.

— Лихоманка. — Нолан дав знак Долорес. Стара притримала голову Дарлен, щоб він міг втиснути їй у рота термометр. Червоний стовпчик ргугі підскочив угору.

— Сорок. — Нолан рвучко випростався. — Поклич Мойзеса. Скажи, що мені потрібен човен. Pronto¹. Ми повинні доставити її до лікаря в Манаос.

Дарлен відкрила очі. Вона все чула.

— Не треба. Дитина...

— Не хвилюйтеся. Я догляну за малюком,— заспокоїла її мама. — Зараз вам треба відпочити.

— Ну, будьте ласкаві..

Дарлен безладно забурмотіла і відкинулася на спину. Нолан притулив руку до її лоба. Він палав, наче розжарена піч.

— Зараз тобі треба просто відпочити, люба. Усе буде гаразд. Я поїду разом з тобою.

Так він і зробив.

Якщо перша мандрівка була тяжкою, то ця була просто нестерпною: шалена гонка у паркому мареві ночі по річці, над якою підіймалася пара. Мойзес, обливаючись потом, вів човен, а Нолан тим часом притискав тремтячі плечі Дарлен до солом'яного матрацу на кормі човна, що вібрував безнастанно. Вони прибули у Манаос на світанку і розбудили лікаря Роблеса, який спав у своїй хаті недалеко від міського майдану.

Потім було обстеження, лікарня, аналізи і діагноз.

— Звичайний випадок,— сказав Роблес,— немає чого тривожитися. При відповідному лікуванні і відпочинку вона неодмінно видужає. Тиждень доведеться провести в цій лікарні.

— Тиждень? — скрикнув Нолан. — Я повинен повернутися на роботу. Я не можу залишатися тут.

¹ Швидко (исп.).

— А вам і не треба залишатися тут, сеїог. Вона буде під моїм особистим наглядом, запевняю вас.

Це було слабкою втіхою, але Нолан не мав іншого виходу, до того ж він надто стомився, тому не міг ні заперечувати, ні хвилюватися. Він дістався до човна і, рушивши додому, розтягнувся на солом'яному матраці та й заснув непробудним сном. Нолан прокинувся від гуркоту барабанів. Він скрикнув, зірвався з місця, але відразу зрозумів, що вже настала ніч, а їхній човен знову стоїть біля причалу. Змучене обличчя Мойзеса розпливлося у радісній усмішці.

— Ледве допливли,— сказав він. — Мотор несправний. А втім, це не має значення, добре, що знову вдома.

Нолан хитнув головою, розминаючи затерплі ноги, зійшов на пірс і швидко пішов по стежці, що перетинала галявину. Стало зовсім темно. Вдома? Ця диявольська глушина, де чути лише гуркіт барабанів та гасають примарні постаті на тлі вогнищ.

Але одна примара була тут. Коли Нолан підійшов до бунгало, вона виринула з нічної темряви.

Це була Ніна.

Нолан упізнав її і заморгав очима. Вона стояла там у темряві, пильно дивлячись на нього. Він виразно уявив собі хтивий вираз її обличчя, але у нього не було ніякого бажання гаяти час на пусті балачки з нею. Він квапливо пройшов повз неї до дверей, а вона зникла, мов примара, у темряві ночі.

В кімнаті його чекала мама Долорес. Вона привітала його кивком голови.

— З Роббі все гаразд?

— Si, сеїог¹, я ретельно доглядаю за ним. Por fafor², я лежу в його кімнаті.

— Добре,— Нолан повернувся і рушив у хол, потім зупинився, помітивши похмурий вигляд мами Долорес.

— Що трапилось? — спитав він.

Стара завагалась.

— Ви не будете ображатися, якщо я скажу?

— Звичайно, ні.

— Мова йде про ту, надворі,— тихо пробурмотіла мама Долорес.

— Ніна?

— Це не її ім'я, але це не має значення,— мама похитала головою. — Вона чекає два дні. Я бачила вас із нею зараз, коли ви поверталися додому. Я також бачила вас із нею раніше.

— Це не ваша справа. — Нолан почервонів від гніву. — І крім цього, тепер з цим покінчено.

— А вона впевнена в цьому? — Мама дивилась на нього серйозним, допитливим поглядом. — Ви повинні сказати їй, щоб вона залишила вас у спокої.

— Я стомився. Ця дівчина прийшла з гір, вона не говорить по-англійському.

— Знаю, — мама хитнула головою. — Вона одна з тих, яких звать люди-змії.

Нолан пильно подивився на неї.

— Вони там поклоняються зміям?

— Ні, вони не поклоняються зміям.

— Що ж ви тоді маєте на увазі?

— Ці люди — вони самі є змії.

Нолан насупився.

— Що це означає?

— Правда, сеїог. Та, яку ви називаєте Ніною, зовсім не дівчина. Вона нащадок старовинного роду, що мешкає високо в горах, де є величезні змії. Ваші тутешні робітники, включаючи й Мойзеса, знають тільки джунглі, але ж я родом із просторої долини біля підніжжя гір і ще з дитинства навчилася остерігатися тих, хто зачаївся угорі. Ми туди не ходили, проте люди-змії іноді приходили до нас. Навесні вони пробуджувались, скидали свою шкіру і

¹ Так, сеньйоре (*исп.*).

² З вашого дозволу (*исп.*).

протягом певного часу були знову свіжими і чистими, поки не покривалися шкірою. Саме тоді вони приходили до нас заради спарювання з чоловіками.

Вона продовжувала розповідати пошепки про цих істот — напівзмійв і напівлюдей з холодними тілами, кінцівки яких згиналися, наче були без кісток, й були спроможні задушити людину, розчавити її, немов кільця велетенського боа. Вона розповідала про роздвоєні язики, про шиплячі звуки, що виходили з неймовірно широких ротів з рухливими щелепами. Вона, певно, продовжувала говорити й далі, якби Нолан не зупинив її. Від втоми в нього паморочилась голова.

— Досить,— сказав він. — Дякую за турботу.

— І все ж ви не вірите мені.

— Я цього не казав. — Незважаючи на втому, Нолан пам'ятав основне правило: ніколи не суперечити цим людям або ж глузувати з їхніх забобонів. От і зараз він не міг відштовхнути її від себе. — Я вживу запобіжних заходів,— серйозно сказав він. — А тепер мені потрібно відпочити. Я хочу також побачити Роббі.

Мама Долорес затулила рота долонею.

— Я забула. Малюк залишився один, — вона повернулася і поспішила до дверей дитячої кімнати. Нолан пішов за нею. Вони зайшли удвох.

— Ах,— полегшено вигукнула мама. — *Robrecito*¹ спить, — Роббі лежав у своєму ліжку, місячне сяйво освітлювало крізь вікно його крихітне обличчя, з його рота, схожого на бутон троянди, було чути тихе хропіння. Нолан усміхнувся й кивнув мамі.

— Зараз я піду відпочити, а ви добре догляньте за ним.

— Я нікуди не піду,— мама сіла у крісло-каталку поряд з ліжком. Коли Нолан пішов, вона тихо сказала йому вслід: — Пам'ятайте, що я вам казала, сеїог. Якщо вона з'явиться знову.

Нолан пішов у кінець коридора, де була спальня. Він не наважився відповісти їй. Кінець кінцем, вона керувалася добрими намірами. Він просто настільки втомився, що у нього не було ніякого бажання слухати дурниці старої жінки. В його спальні почувся шелест. Нолан здригнувся і застиг на місці, коли помітив, як з темного кутка біля відчиненого вікна вислизнула темна постать.

Перед ним стояла Ніна, зовсім гола, жадібно простягаючи до нього руки. Він відступив на крок.

— Ні,— сказав він.

Вона, усміхаючися, йшла назустріч.

— Іди геть звідси, — він жестом наказав їй піти. Усмішка злетіла з обличчя Ніни, вона щось пробурмотіла, наче пристрасно благала його. І знову простягнула руки.

— К чорту! Залиш мене у спокої! — Нолан ударив її по щоці. Це був усього лише ляпас, вона не відчула фізичного болю, та раптом обличчя Ніни скривилося, й вона кинулася на нього, намагаючись влучити йому в очі розчепіреними пальцями. На цей раз він ударив її з такою силою, що вона похитнулася і мало не впала додолу.

— Геть,— крикнув він і, відтиснувши її до відчиненого вікна, погрозово підвів руку. Вона люто сплюнула, схопила свій одяг і, скочивши на підвіконня, зникла у нічній темряві. Нолан стояв біля вікна, дивлячись, як Ніна перебігала через галявину. На хвилину вона опинилася в смузї місячного світла і на мить оглянулася назад, але Нолан встиг помітити її повні гніву очі на мертвотно-блідому обличчі.

Вона зникла з очей, розчинившись у темряві ночі, звідки долинав гуркіт барабанів. Вона зникла, та ненависть залишилася. Усю силу цієї ненависті Нолан відчув, коли ліг у ліжко. Треба було роздягнутися, але він надто стомився. Стук у скронях посилювався, кров пульсувала в унісон зі стуком барабанів. До того ж, він відчув огиду. Боже, яке жахливе обличчя, немов у істоти з міфології,— як її ім'я? — Медуза. Своїм поглядом вона перетворювала людей у камінь. На голові замість волосся звивалися живі змії.

¹ Хлопчик (*icn.*).

Та це була легенда, схожа на розповідь мами Долорес про зміїв-людей. Дивно, невже кожний народ вірив у існування таких створінь? Чи ж була хоча б крапля істини в цих перекручених до безглуздя розповідях старих жінок? Зараз він не хотів думати про це, та взагалі не хотів думати ні про що: ні про Ніну, ні про Дарлен і навіть про Роббі. Дарлен видужує, з Роббі все гаразд, а Ніна пішла. Він залишився тут наодинці з барабанами. Клятий стукіт, через нього він довго не міг заснути.

Нолан прокинувся від тиші. Він здригнувся і сів на ліжку. Певна річ, він спав довго, бо крізь нічну темряву за вікном вже пробивалися місцями сірувато-рожеві плями світанку. Нолан устав, потягнувся й вийшов у хол. Тут було темно, і навкруги панувала тиша. Він підійшов до дверей другої спальні. Двері були напіввідчинені. Він зайшов і тихо покликав:

— Мама Долорес!

Язик Нолана наче прикипів до піднебіння. Навіть час наче зупинився, коли він розгледів розпростерту біля крісла-каталки безформну розчавлену м'ясисту масу, її невидючі очі витріщилися з опухлого пурпурного обличчя. Кликати її не було ніякого сенсу. Вона вже ніколи не почує.

А Роббі...

Нолан закам'янів, удивляючись у темний куток на протилежному боці кімнати.

Ліжечко було порожнє.

Зрештою він здобувся на голос і несамовито закричав раз і ще раз, коли побачив відчинене вікно, а за ним сірувату пусту галявину.

Він підбіг до вікна, перескочив через підвіконня і впав на трав'янистий моріжок. Він біг по галявині, потім між деревами і нарешті вибіг на простір біля річки.

Мойзес був у човні, порався з мотором. Він тривожно глянув на Нолана, коли той з криком підбіг до нього.

— Що ти тут робиш?

— Мотор вийшов з ладу, потрібен ремонт. Я прийшов рано, поки не настала спека.

— Ти бачив її?

— Кого, señor?

— Дівчину — Ніну?

— Ах, так, señor,— Мойзес хитнув головою. — Вона попливла угору річкою на своєму катамарані, дві-три години тому, як тільки-но я прийшов сюди.

— Чому ти не зупинив її?

— А навіщо?

Нолан розлючено махнув рукою.

— Негайно заводь мотор, ми її наздоженем.

Мойзес насупився.

— Я ж вам уже казав: потрібен ремонт. Може, надвечір...

— Тоді ми її не доженем,— Нолан схопив Мойзеса за плече. — Невже ти не розумієш? Вона узяла з собою Роббі.

— Заспокойтеся, señor. Я на власні очі бачив, як вона йшла до човна, але з нею не було нікого, запрягаюся вам. Дитини вона не несла.

Нолан згадав, як палали гнівом очі Ніни, і здригнувся.

— Що ж вона з ним зробила?

Мойзес хитнув головою.

— Цього я не знаю, але я впевнений, що їй не потрібно другої дитини.

— Що ти хочеш цим сказати?

— Коли вона йшла до човна, я бачив її постать. — Мойзес знизав плечима.

Нолан без слів зрозумів.

— Чому ви на мене так дивитесь, señor? Хіба не природно для жінки мати великий живіт, якщо вона носить у собі дитину?

